

Dos poemes

Sònia Moya

Filomela

Tereu, rei de Tràcia,
va fer córrer-li el semen
per la llera de l'úter,
entre les codines i les penyes
de la seva entranya fonda.

La va violar.
La va violar i li va tallar la llengua.
Que la sang no arribés al riu.

Però ella era més llesta
i no hi ha paraules que escapin
a les mans d'una dona,
als ulls d'una germana.

I va cosir-se les ferides
amb els fils de la seva història.

Procne

Amb Amparo Pedregal

La venjança se serveix freda
i es cuina en cassoles amples.

El sopar era a taula.
I amb aquell banquet
transgredia els límits dels fogons
per irrompre en el sacrifici.

*Oh, Déus, rebeu aquesta ofrena,
tota aquesta carn que em puny,
bategui o agonitzi.*

I agafa aquell fill seu
i entén que ho farà tot
—que una dona ho farà tot—
per salvar una altra dona.

I diu
del meu ventre
al seu,
de la meva foscó
a la de les seves vísceres,
de la meva carn
al seu infern.
I mentre ho diu,
ja no ho diu,
que ara ja ho canta,
i ja es fa fosc,
i sap que aquesta pena
que ella guarda a dins del pit
li serà piuladissa de vesprada,
eternament desperta,
per la resta dels seus dies.